

to lahko rečem, ni malo; zato sem mu pa tudi obljubil, da se ga spomnim v bukvah, kadar vzamem zopet pero v svojo desno roko. Slutim, da bi bil stric rad videl, ko bi ga bil bolje pohvalil, a hud zato ne bo, saj sva si zadnjič segla v roke, da ostaneva prijatelja, pridi karkoli.

Opravljaj pa nisem njega in ne nikogar, dasi se kaj takaga rado očita človeku, ki piše — resnico.

Bog daj vsaki družini vsaj jedno tako požrtvovalno sestro, kakoršna je bila Ivanka, in na koncu vseh razporov, katerih ne manjka, vsaj jedno — svatbo.

Ob slavčevih glasih.

Za goro igrajo zarníce,
Večerni veter šumi,
Ob oknu mi boža lice
In trudno okó dremotí.

Ob reki na mladi rakiti
Popeva slavec v somrak
Mordà o deželi čestiti,
Kjer solnca ne skriva oblak.

Kjer morje se v sivi dalji
Dotika nebésnih mejá,
Na tihem, samotnem oskalji
Poslednji mu žar trepetá.

Mordà o palmovem gaju,
Kjer potnik uživa hlad,
O mirtah, ki v mirnem kraju
Porajajo bel mu sad.

Mordà o harfi donečni,
Ki toži milóбно takó,
O pali nadeji srečni,
O srcí, ki mrje za njó.

Mordà o siroti sanjavi,
Ki s tajno solzo v očeh
Pod lavorjem vzdíha na travi
Ob grobih prerastenih dveh.

Zdaj jarne, mogočno zveneče,
Zdaj tihe, kot daljni odmev,
Zdaj sladke, zdaj glase tožeče
Obsega čarobni napev.

Za goro igrajo zarníce,
Kot solnčnih pokrajin odsvit,
Moj duh je ob pevànju ptice
Nemiren, nestanovit.

Kako bi na slóbodni poti
Po zraku jaz plaval od tod,
A pticam le dal je peroti
Nebeški in večni Gospod.

O človek, nikar se ne moti!
Zadremlji, zatvori posluh!
Mogóčneje, lažje peroti
Od slavčevih íma — tvoji duh.

Anton Medved.

Rim, središče lepih umetnostij.

(Spisal dr. Anton Medved.)

(Dalje.)

Leta 1512. je naročil Žiga Conti, Julija II. dvorni tajnik, neko drugo Marijino podobo. Rafael mu jo je kmalu zgotovil; Contiju na čast, ki je bil doma iz mesta Foligno, imenoval jo je „Madonna di Foligno“. Zopet klasičen umotvor, dragocen zaklad vatikanske zbirke, v kateri se sedaj nahaja. V nebeških višavah stoluje Marija na lahkem oblaku, v blesteči svetlobi. Spodaj na zemlji pa kleči sv. Frančišek Asiški, ves utopljen v Marijino češčenje; a poleg njega stoji sv. Janez Krstnik, vabljivo kažoč z desnico gori na Marijo. Na drugi strani pa kleči Conti; pobožno moli s sklenjenimi rokami, sveti Hijeronim ga boža z levico, ozirajoč se zaupljivo k Mariji ter ji priporoča Contija; skoraj

se čujejo iz njegovih ust besede: „Pomagaj mu vendar, o Marija, saj si tako dobra mati!“ In res — zdi se, da Marija takoj usliši prošnjo, zakaj milo se ozre na Contija, in dete Jezus se že hoče izviti iz njenih rok ter stopiti doli k prošnjiku, da bi mu izpolnil gorečo prošnjo. V ozadju na sliki se vidijo stolpi in hiše mesta Foligno, nad katerim se prijazno razprostira jasnobojna mavrica. Marija je na prejšnji sliki naravno lepa brez primere, na tej je nepopisno mila in polna usmiljenja. Istina . . . to je „mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše!“ Za to podobo Rafael ni našel na zemlji nobenega vzorca, iskal si ga je brezdvomno z živo domišljijo v nebesih. Ko sem občudoval to Madonno, spomnil sem se onih besed, katere